

LENA KIEFER

WEST

WELL

TÍŽIVÁ LEHKOST LÁSKY

ROMÁN

WEST WELL

TÍŽIVÁ LEHKOST LÁSKY

© 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Rudolf Řežábek, 2024

Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4806-8 (pdf)

LENA KIEFER

WEST
WELL

TÍŽIVÁ LEHKOST LÁSKY

přeložil Rudolf Řežábek

*Pro Steffi,
děkuji za veškerou tvou důvěru*

Playlist

<i>Westwell Theme</i>	Technokrates
<i>Everything That Isn't Me</i>	Lukas Graham
<i>You Said You'd Grow Old With Me</i>	Michael Schulte
<i>Don't Kill My Vibe</i>	Sigrid
<i>Style</i>	Taylor Swift
<i>Tiny Riot</i>	Sam Ryder
<i>The One</i>	Backstreet Boys
<i>What Other People Say</i>	Demi Lovato, Sam Fischer
<i>Perfectly Imperfect</i>	Declan J Donovan
<i>Catch Me When I Fall</i>	Ashlee Simpson
<i>Save Me from the Monster in My Head</i>	Welshly Arms
<i>Love Story (Taylor's Version)</i>	Taylor Swift
<i>Beautifully Unfinished</i>	Ella Henderson
<i>Rewrite the Stars</i>	Zac Efron, Zendaya
<i>Marina del Rey</i>	Lola Rhodes
<i>Can't Help Falling in Love</i>	Kina Grannis
<i>Safest Place to Hide</i>	Backstreet Boys
<i>If I Could Fly</i>	One Direction
<i>Waking Up Slow (Piano Version)</i>	Gabrielle Aplin
<i>Falling Apart</i>	Michael Schulte

*Zuřivá láska, sladká nenávisť.
Z ničeho něco, co vznikne jak nic.
Obtížná lehkost, vážná nerozvážnost.
Působivé tvary v zhovadilé změti:
z olova pířko, jasný dým, studený žár,
nemocné zdraví, spánek při bdění,
tak milence neláska promění.*

William Shakespeare
Romeo a Julie

(Překlad: E. A. Saudek)

1

Helena

Home is where the heart is.

Tenhle citát jsem vždy považovala za pošetilý. Prázdná slova, která si lidé psali na laciná valentýnská přáníčka nebo si je nechávali tetovat, protože zněla dobře, i když vůbec nic neříkala. Poté, co mě poslali pryč, jsem si ale uvědomila, že je na těch slovech hodně pravdy. A když jsem teď, o dva a půl roku později, z okénka taxíku zahlédla mrakodrapy New Yorku, cítila jsem, že mě ten výrok svým způsobem oslovuje. Ne tak moc, abych vyrazila do nejbližšího tetovacího salonu, ale dost na to, abych cítila knedlík v krku.

„Jste tu poprvé?“ zeptal se taxikář a vytrhl mě ze zamyšlení.

„Ne,“ odpověděla jsem. „V New Yorku jsem se narodila a vyrostla tady, ale nějakou dobu jsem byla pryč.“ Půlku života, alespoň tak mi to připadalo.

Za tu dobu jsem pochopila, co domov znamená – nebo jaké to bylo, když jsem ho musela opustit. Dokud je totiž člověk na správném místě, necítí v žaludku to podivné pnutí, které mu našeptává: *Tady nemůžeš být šťastná, protože sem nepatříš.*

Ulpěl na mně pohled ze zpětného zrcátka. „No a jste ráda, že jste zase zpátky?“

„Ano. Ani nevíte jak.“ Všechno ve mně toužilo právě po tomhle dni, kdy jsem se konečně mohla vrátit do New Yorku, ale zároveň jsem se bála. I když jsem tohle město milovala, znala jsem ho, jen pokud tu byla ona. Valerie.

Jaké to tu asi bude bez ní?

Když jsme přejížděli po mostě Roberta F. Kennedyho na Manhattan, tahle otázka mi pořád nešla z hlavy. Dívala jsem se z okénka, jako bych byla jenom turistka, za niž mě taxikář považoval.

Všímala jsem si každé budovy, kterou jsme v bludišti domů míjeli, sledovala jsem, jak jsou lidé oblečení – od výkřiků poslední módy až po ty nejubožejší somráky –, stánky s hotdogy i kameloty. A s každým metrem jsem si uvědomovala, že se ve mně něco trhá a zároveň hojí. Byla to rána, která mě zasáhla strašně hluboko a nikdy se úplně nezacelila. Přišla jsem totiž o část srdce, jež mi bude vždycky chybět. Ale zbytek byl na svém místě.

Dvě křižovatky a tři semaforey a pak jsme odbočili na Park Avenue. V tuhle dobu, v neděli dopoledne, byla menší dopravní zácpa než obvykle, takže řidiči trvalo jen několik minut, než zastavil na volném místě u chodníku o několik domů dál od správné adresy. Zaplatila jsem kreditkou, on mi vyložil zavazadla a já mu poděkovala.

„Vítejte zpátky v New Yorku.“ Kývl na mě, nastoupil a vzápětí už se taxík zařadil do nekonečného proudu žlutých aut. Pohled na hodinky mi prozradil, že je krátce po desáté. Perfektní načasování, přesně jak jsem plánovala. Znovu jsem se nadechla chladného únorového vzduchu, uchopila madlo kufru a zamířila k důvěrně známému vchodu s tmavou markýzou, nad kterou stál nápis *740 Park Avenue*. Když jsem přišla blíž, otevřel mi mladý muž v šedém saku a černé kravatě. Ve foyer mě přivítalo příjemné teplo.

„Dobré ráno, slečno,“ pozdravil mě vrátný za pultem se zdvořilým úsměvem, který působil trochu odtažitě.

„Dobré ráno,“ odvětila jsem, protože jsem ho nikdy předtím neviděla, a tak jsem netušila, jak se jmenuje. Zнала jsem všechny lidi, kteří v našem domě pracovali, ale dva a půl roku byla v takovém městě dlouhá doba.

„Ke komu jdete, prosím?“ Po pultu si k sobě přisunul telefon a zvedl sluchátko.

Snažila jsem se nedat najevo, že mě jeho otázka udivila. Vrátný byl zřejmě nový a já jsem přijela o den dřív, takže jsem logicky nemohla očekávat, že bude vědět, o co jde. Zvláště když jsem určitě nevypadala tak, jak se ode mě očekávalo.

„K Westonovým,“ upřesnila jsem přívětivě.

„K Westonovým? Máte domluvenou schůzku?“ Sluchátko sklonil a teď už byl zjevně skeptický. Sklouzl očima po mé odřené kožené bundě a džínách, jako by mě podezřival, že mám někde schovanou zbraň, kterou bych mohla ctihodnou rodinu Westonových vydírat, použít k únosu nebo je s ní chladnokrevně zabít. Nejráději bych ho o tom sama ujistila, ale takový druh humoru se v tomhle domě nenosil. Za recepčním pultem bylo – stejně jako v bankách – tlačítko pro přivolání policie. A rozhodně jsem nechtěla při návratu do New Yorku hned spustit povyk.

„Jsem Helena Westonová,“ rozhodla jsem se držet pravdy. „Dcera.“

„Dcera?“ Ještě stále byl nedůvěřivý.

„Ano, přesně tak.“ S povzdechem jsem sáhla do kapsy, vytáhla peněženku a vyndala z ní řidičský průkaz státu New York, který zdobila moje tři roky stará fotka. Když jsem ji spatřila, ušklíbla jsem se. Ta ofina fakt nebyla dobrý nápad.

Položila jsem řidičák na pult a ukázala na své jméno. „Pořád se ještě musím předem ohlásit?“

Výraz vrátného se okamžitě změnil. „Ach prosím, promiňte, slečno Westonová, netušil jsem... čekal jsem vás až zítra.“

A že budete mít na sobě jiné ohoz, jako by chtěl dodat, soudě podle jeho vyděšeného výrazu. V New Yorku mě přece znali výhradně ve značkovém oblečení a s pětisetdolarovým účesem, ne s vlasy spletenými do jednoduchého copu jako teď.

„Nic se neděje. Můžu už jít nahoru?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil horlivě. „Mám vás ohlásit?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Má to být překvapení.“

Vrátného zřejmě na chvíli přepadla obava, že bych přece jen mohla být profesionální vražedkyně – a že se kvůli tomu nejpozději zítra dostane na titulní stránky bulvárních plátků. Pak ale ukázal na můj kufr.

„Mám se vám postarat o zavazadlo?“

„To není třeba, odnesu si ho nahoru sama.“

Přikývl. „Hezký den, slečno Westonová. Vítejte zpět.“

„Díky... jak se vlastně jmenujete?“

„Lionel, slečno.“

„Tak děkuju, Lioneli.“ Usmála jsem se, uchopila kufr a zavezla jej k jednomu ze dvou výtahů.

Když jsem vstoupila do kabiny obložené mahagonovým dřevem a s mramorovou podlahou, kde dosud voněla leštěnka, parfém a lehká vůně doutníků jako za starých časů, zaplavila mě spousta vzpomínek. Na to, jak jsem jako dítě sjížděla první školní den dolů v náručí otce a byla na to nevýslovně hrdá. Jak jsem se tady v šestnácti líbala s Parkerem Harrisonem, dokud nás nevyrušili Gregorovi ze čtvrtého patra. Jak jsme se s Valerií ve výtahu převlékaly, než jsme se tajně vydaly na bujarý večírek do Brooklynu místo na nějakou nudně upjatou večeri společenské smetánky. A jak se mi mezi těmi stísněnými čtyřmi stěnami svěřila, že potkala životní lásku.

Přepadl mě smutek a chtěl mě stáhnout do propasti, ale zhluboka jsem se nadechla a vydechla a ze všech sil s ním bojovala. Radost. Nic jiného jsem teď nechtěla cítit. Radost z toho, že se chystám překvapit rodinu při jejich tradiční pozdní snídani. Ne, při naší pozdní snídani. Nyní totiž zase

budu součástí rodiny. Odted' mi bude každou neděli dovoleno sedět u jídelního stolu, vychutnávat si prvotřídní kávu a hádat se s bratrem Lincolnem o to, kdo si může vzít poslední croissant z francouzské pekárny na Madison Avenue. Jen jsem na to pomyslela, už se mi sbíhaly sliny.

Výtah zastavil ve správném patře a já vystoupila, došla k jediným dveřím na chodbě a zazvonila. Komorník Vincent byl známý tím, že si dával záležet na tom, aby nikdy nenechal návštěvu čekat přede dveřmi déle než deset vteřin, a tak jsem je pomalu odpočítávala jako před startem do svého staronového života.

10. 9. 8. 7. 6. 5. 4. 3. 2. 1.

Nic se nestalo. Ani krátce poté a ani ještě o něco později.

Nezmáčkla jsem tlačítko dostatečně silně? Nebo táta s Lincolnem opět diskutují o politice tak vášnivě, že Vincent zvonek neslyšel? Zkusila jsem to znovu, ale bez úspěchu.

Se zhoršující se náladou jsem vylovila z tašky, kterou jsem měla přes rameno, klíč a zasunula jej do zámku. Ale ani když jsem vstoupila do prostorné vstupní haly našeho dvoupatrového bytu, nic jsem neslyšela. Žádné hlasy ani cinkání příborů o talíře. Panovalo tu naprosté ticho.

„Haló?“ zavolala jsem nahoru po točitém schodišti a připadala si přitom trochu hloupě. „Jste tam?“

Konečně se v patře nade mnou něco pohnulo a za pár okamžiků jsem slyšela, že někdo schází dolů. Kdosi s podpatky, které tiše klapaly na schodech.

„Heleno?“ Matka se na mě udiveně podívala. „Co tady proboha děláš? Čekali jsme tě až zítra.“ Její britský přízvuk mi zněl povědomě. Nebylo divu, za posledních pár let jsem skoro nic jiného neslyšela.

„Ahoj mami,“ usmála jsem se. „Překvapení! Řekla jsem si, že přijdu o něco dřív, abych nezmeškala pozdní snídani.“

Brunch se očividně vůbec nekonal, protože stůl v jídelně, na který jsem viděla otevřenými dvojitými dveřmi, byl úplně

prázdný. Žádné croissanty, míchaná vajíčka v páře ani latte. A k našemu nedělnímu rituálu, při kterém jsme výjimečně všichni seděli u stolu v pyžamu, teplácích nebo županu, se nehodilo ani matčino oblečení – tmavomodré pouzdrové šaty, pečlivě vyčesané vlasy a lodičky.

Znovu mi citelně poklesla nálada a povážlivě se blížila k bodu mrazu.

„Jak jsi přijela?“ Přísně na mě pohlédla.

„Zavolala jsem si taxík,“ odpověděla jsem upřímně. Vzápětí jsem si uvědomila, že jsem se dopustila chyby.

„Taxíkem?“ Matčin hlas rázem zněl o něco pronikavěji, jako by ohlašoval blížící se hysterii. „Zbláznila ses? Co si lidé pomyslí, když vystoupíš před tímhle domem za bílého dne z taxíku?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Každý člověk v tomhle městě občas jezdí taxíkem, mami.“

„Ale ty nejsi kdekdo, Heleno. Nemůžeme si dovolit, aby si někdo myslel, že nevíš, co se sluší a patří.“

„Nikdo mě přece neviděl,“ zamumlala jsem schlíple. Na jazyku mě ale pálilo něco jiného: *Je mi srdečně fuk, co si o mně lidé myslí. Ostatně Valerii by to bylo taky jedno.* Nebylo by ale chytré dostat se s matkou hned první den do křížku. Vděčila jsem jí za to, že jsem tu zase mohla být. A musela jsem na ni jít pěkně zlehka, pokud neměla tohohle rozhodnutí litovat. „Na to jsem fakt nepomyslela, promiň. V Cambridgi jsem taxíkem jezdila běžně.“

„New York není Cambridge, miláčku. To bys už ale měla vědět.“ Syčivě vydechla a za pět vteřin už byla opět Blake Westonovou, nezpochybnitelnou spoluvládkyní říše, kterou vybudovali otcovi předkové. Někteří lidé si zpočátku mysleli, že moje matka je typická žena po boku úspěšného muže, která vychovává jeho děti a kryje mu záda. Za pouhou půlhodinu strávenou s ní a jejím břitkým rozumem však byli z takových předsudků navždy vyléčeni.

„Proč tu nikdo není?“ zajímala jsem se. „V neděli přece obvykle snídáme všichni společně.“ Starší bratr sice už nějakou dobu nebydlel doma, ale vždycky se rodinného rituálu účastnil.

„Je mi líto, že ses zrovna kvůli tomu objevila dřív.“ Máma ke mně přistoupila a objala mě, i když jen letmo. „Ale mám teď schůzku v památkovém spolku a otec je do úterý služebně ve Washingtonu. Dnes žádný brunch nebude.“

Jen dnes? Soudě podle toho, jak se tvářila, to nebyla celá pravda. Ale na druhou stranu jsem možná v posledních měsících strávila příliš mnoho času zkoumáním neverbálních signálů, mimiky a řeči těla. Byla to totiž součást přípravy na můj plán, který měl začít hned zítra.

„Dobře, tak tedy příští týden,“ přikývla jsem a snažila se z matčina výrazu cokoli vyčíst. Byl neproniknutelný, ovšem to se týkalo jen tématu pozdní snídaně. Pohled, kterým sjela můj dlouhý tmavý cop, byl už naprosto jednoznačný.

„Nutně potřebuješ ostříhat. Hned zítra tě objednáme ke Caře. A co to máš vůbec na sobě?“ Se staženými koutky úst mi ohmatala bundu, kterou jsem si před několika měsíci koupila v malém obchůdku v Cambridgi. Kdyby máma věděla, že je z druhé ruky, nejspíš by se hned vykoupala od hlavy až k patě v dezinfekci a památkový spolek by musel počkat.

„To je vintage. To se teď v Anglii nosí.“

„Tady ale ne,“ dala mi jasně na srozuměnou. „Nechci, aby tě někdo ve městě viděl v těchhle hadrech. Prosím, co nejrychleji se toho zbav.“

Jen přes mou mrtvolu, pomyslela jsem si.

„Jistě,“ přisvědčila jsem a usmála se. „Kde je Vincent? Ráda bych ho pozdravila.“

„Musel zajet do Chicaga, protože mu tam onemocněla sestra. Zatím nevíme, kdy se vrátí – nebo jestli to má vůbec v plánu.“

O tom jsem neměla sebemenší tušení. Proč se mi o tom nezmínili? Majordomus byl přece součástí naší rodiny.

„A zbytek personálu?“

„Dnes mají volno, protože jsme si mysleli, že doma stejně nikdo nebude.“ Matka si vzala kabelku a kabát. „Už musím jít. Nejdřív si vybal, ano? Je dobře, že jsi zase zpátky.“ Pohladila mě po tváři a její slova vyzněla spíš takhle: *Prosím tě, hlavně ať nelituju, že jsem se v tomhle případě postavila otci.* Ten si totiž přál, abych v Anglii zůstala až do konce studií – nebo ještě líp rovnou do konce života.

Přikývla jsem a stále se usmívala. Ale sotva se za ní zavřely dveře a já zůstala stát ve vstupní hale úplně sama, ucítila jsem v prázdném žaludku plnou tíhu zklamání. Návrat jsem si opravdu představovala jinak. Od prvního dne, kdy mě proti mé vůli poslali do Anglie, jsem tenhle okamžik nosila v hlavě i srdci. Okamžik, kdy se budu moct vrátit. Ne jako hodná, poslušná a k nečinnosti odsouzená dívka, která ztratila sestru, ale jako odhodlaná mladá žena, jež chce Valerii navrátit reputaci. Tohle byla ta dlouho očekávaná chvíle. Proč se tedy přitom cítím tak hrozně?

Došla jsem ke schodům, zvedla nohu, ale na první schod jsem ji nepoložila. Nahoře byl můj a Valeriin pokoj a já se nevěslovně děsila toho, co by to se mnou udělalo, kdybych do něj vešla a naráz mě zaplavily všechny vzpomínky. Část mého já chtěla udělat právě tohle – obklopit se jejími věcmi a znovu se *cítit* jako ona. To, jaká doopravdy byla a co všechno pro mě znamenala. Nakonec převážil strach. Odstoupila jsem tedy od schodiště nalevo a vešla do obývací části apartmánu.

Od doby, kdy jsem tu byla naposledy, se toho moc nezměnilo. Pořád stejné starožitnosti, brokátové tapety, kožené pohovky Chesterfield a těžké koberce – a všude samozřejmě čerstvé květiny. Velký obraz v jídelně byl nový, znázorňoval nějakou ponuru bitevní scénu od starého mistra. Záliba rodičů v barokních uměleckých dílech mi nechyběla, můj vkus se ubíral úplně jiným směrem. Ne nadarmo byla návštěva Muzea moderního umění na seznamu věcí, které jsem chtěla

v New Yorku stihnout. Sepsala jsem si jej před dvěma lety, když mi došlo, že se do USA v dohledné době nevrátím.

Rodiče mi ani nedovolili přijet sem na Vánoce, místo toho celá rodina odletěla do Anglie. Ovládla je taková panika, že bych mohla skončit jako Valerie, že udělali všechno, co bylo v jejich silách, aby mě od tohoto města udrželi co nejdál.

Ale jak vlastně *skončila*? Šťastná? Naplněná? Zamilovaná? Tohle všechno totiž byla, když zemřela.

Zase jsem měla v krku knedlík a opět jsem ho spolkla. Rozhodla jsem se, že už tu nezůstanu, když stejně nikdo není doma. *Domov je tam, kde je srdce*? Teď mi to tak rozhodně nepřipadalo. Ale možná srdce potřebuje trochu pomoci a vše se pocitově zlepší, až vyjdu ze dveří. Domov přece nemám jen tady uvnitř, ale především tam venku. Mým domovem je New York.

Vzchopila jsem se a vyběhla zpátky do vstupní haly. Tam jsem popadla tašku a zamířila ke dveřím.

Byl nejvyšší čas trochu se nadýchat čerstvého vzduchu.

2

Jessiah

Když jsem toho rána vyšel z vody a odložil surfovací prkno, pláž Rockaway byla šedá a liduprázdná. Ztěžka jsem dosedl vedle něj na tvrdý písek, lehl si na záda a pokusil se zklidnit dech.

Vlny dnes byly dokonalé – silné a nevypočitatelné, přesně podle mého gusta –, ale zároveň představovaly výzvu. Moře bylo v tomhle ročním období ledové a každé sklouznutí z prkna mi připadalo, jako bych se ocitl v mrazáku. Přesto jsem sem jezdil tak často, jak jen to šlo. Surfovat v pětistupňové vodě bylo sice na poděláním, ale pořád lepší než nic. Potřeboval jsem pohyb stejně naléhavě jako kyslík a raději bych si nechal useknout nohu, než abych si stoupl na běžící pás v posilovně. A ačkoli jsem neměl tak bujnou fantazii, abych si představil, že tohle je australské pobřeží, utěšoval jsem se alespoň iluzí svobody na prkně. To mi pomohlo zachovat si pořád všech pět pohromadě.

Ležel jsem tam ještě několik minut, dokud jsem nepocítil, že se mi do těla pomalu vrací cit a pálení v plicích ustupuje. Pak jsem vstal, uchopil prkno a zamířil k černému pick-upu, který stál za zasněženým pruhem na parkovišti. *Na co*

potřebuješ tak velkou káru, Jessi? zazněl mi v uších hlas přítele Baltazara. *Jsme přece v New Yorku.* No právě, pomyslel jsem si. Vlastnil jsem tohle auto, abych aspoň měl pocit, že můžu kdykoli z toho zatraceného města vypadnout. Bylo to sice jen zbožné přání, ale dost často jsem díky němu přežil den.

Dva další surfaři nedaleko zaparkovali obytný vůz a já je zběžně pozdravil, než jsem připevnil prkno na korbu dodávky a natáhl se dozadu, abych si rozepnul neopren. Spěšně jsem si ho stáhl z paží až k bokům a zaťal zuby, a vtom mi na vlhkou kůži udeřil poryv ledového větru. Bože, jak já nenávidím chlad! Takový pocit jsem měl odjakživa, i když jsem se narodil v New Yorku. Nevěděl jsem, proč se mi geny snaží namluvit, že pocházím z teplejších končin, ale vypadalo to, že se rozhodně nemíní přizpůsobit místu, kde se momentálně nacházím.

Ze sedadla spolujezdce jsem vylovil bundu, oblékl si ji, přes mokré vlasy si přetáhl kapuci a popadl tepláky. Po několika rutinních pohybech rukou jsem měl na sobě suché oblečení, kombinézu jsem hodil na prkno na korbě a nasedl do auta, přičemž jsem zapnul topení na nejvyšší stupeň. Třeba budu mít štěstí, a než dorazím do města, do celého těla se mi zase vrátí cit.

V neděli už provoz nebyl tak katastrofální jako obvykle, ale i tak jsem se na Manhattan vracel skoro hodinu – a na Williamsburském mostě byla dopravní zácpa kvůli staveništi. Přemýšlel jsem, jestli mám jet přímou cestou, nebo raději objížďkou, ale vtom mi zazvonil mobil. Krátce jsem zaváhal, když jsem na displeji spatřil jméno. Pak jsem hovor přijal.

„Ahoj Trish,“ pozdravil jsem matku přes handsfree. Popřát jí dobré jitro by mě nikdy nenapadlo. Vždyť už bylo po deváté, navíc v neděli. To už tahle ženská uběhla deset kilometrů, naplánovala tři nové projekty a nejspíš opět vyhodila asistentku.

„Jessi, kde teď jsi?“ zeptala se mě. *Dneska teda bez pozdravu.* To znamenalo, že má mizernou náladu, za kterou jsem nejspíš mohl já. Časem jsem se naučil mluvit s Trish Coldwellovou tak, jako by mě nic nepřekvapilo.

„Na cestě z pláže domů.“ Protočil jsem oči, protože za mnou už zase někdo troubil. *Nezrychlí se to jen proto, že budeš dělat kravál, a tím lézt všem na nervy.* Co mají lidé v tomhle městě vlastně za problém? „Proč se ptáš? Je s Elim všechno v pořádku?“

„Ano, jistě, tvému bratrovi se daří dobře,“ zareagovala netrpklivě. „Ale já jsem včera večer poslala Indigo s vybraným oblečením k tobě do bytu, ovšem ty jsi tam nebyl.“ Znělo to tak vyčítavě, jako bych si sám domluvil termín s její asistentkou, ale poté ji nechal na holičkách. Typická Trish, všichni musejí pořád skákat, jak ona píská.

„Tak to bys mi asi měla předem říct, že za mnou někoho posíláš,“ ohradil jsem se a ani jsem se nesnažil zakrýt nervozitu v hlase. „Kromě toho já oblečení na dnešní večer *mám.*“

„To tedy nemáš. Je to opravdu významná akce a budou tam všichni. Nemůžeš se tam objevit ve smokingu, který jsi už měl předtím na sobě.“

No jistě, správně, protože pánové a dámy z vybrané společnosti samozřejmě rozliší jeden černý smoking od jiného – bůhví, jak to dokážou. Možná si tajně pořizují fotografie nebo si zapisují podrobnosti do malého zápisníku, jako by byli tajnými agenty chudých. Co jiného se taky dalo dělat, když člověk neměl celý den nic lepšího na práci než se starat o to, kdo porušuje etiku. Bylo zvláštní, že mi při té myšlence vytanulo na mysli jisté jméno. Vlastně na tom nebylo vůbec nic zvláštního.

„Budou tam opravdu *všichni*?“ vyzvídal jsem. „Dokonce i Westonovi?“

Matka syčivě procedila vzduch skrz zuby. Ten zvuk mi prozradil, co s ní zmínka o té rodině dělá. „To určitě ne. Nebo si

vážně myslíš, že tam budou sedět a nadšeně tleskat, až zrovna *mně* budou předávat cenu za zvláštní zásluhy o stavební kulturu v New Yorku?“

„Vůbec bych se tomu nedivil,“ poznamenal jsem. Pro tyhle lidi přece není nic důležitějšího než vlastní prestiž a pověst. Ale nezeptal jsem se proto, abych se setkání s Westonovými vyhnul, protože já tohle zkrátka nedělám – i když mě pokaždé konfrontovali s tím, co jsem ztratil. Zejména paní Westonová mi svou podobou s dcerou vždy připomínala, komu mám děkovat za to, že mi zemřel bratr.

Prsty jsem křečovitě sevřel volant. Proč si Valerie nedokázala vybrat jiného muže? Proč to musel být právě Adam?

„Jen ať přijdou,“ pronesla matka vztekle. „Když na sobě budeš mít nový smoking, je mi to úplně jedno.“

„Dobře,“ uznal jsem porážku. „Zajdu zkrátka předtím k vám a převléknu se tam.“ Alespoň se tak uvidím s mladším bratrem a večer nebude úplnou ztrátou času. „Trish, musím teď končit, mám schůzku a chci se nejdřív ještě zastavit doma.“

„Schůzku kvůli některému z tvých *projektů*?“ zeptala se s náznakem nelibosti v hlase.

„Jo, přesně tak.“ Její podtón jsem ignoroval. „Je to obchod ve čtvrti SoHo.“

„Kde přesně?“

„Sullivan, roh Bleecker Street.“

„Prvotřídní poloha,“ prohodila. „Jak ses k tomu dostal?“

„Jako vždycky.“ Pokrčil jsem rameny, ačkoli to samozřejmě nemohla vidět. „Když na podzim otevřela galerie Karma, promluvil jsem si na vernisáži s několika lidmi. Od někoho jsem se dověděl, že předchozí majitel uvažuje o odchodu. Tak jsem to s ním probral a on nakonec souhlasil, že prostory pronajme dvěma mladým ženám, které si chtějí otevřít veganské bistro.“

Matka si povzddechla. „Ty jsi opravdu dokonalá ukázka pozoruhodného mrhání talentem,“ komentovala mé vysvětlení.

„Kdy už konečně z takového nadání vytěžíš něco smysluplného? Víš, že bych ti ve firmě vytvořila jakoukoli pozici, kterou bys chtěl.“

Potlačil jsem kousavou odpověď. Samozřejmě jsem to věděl, vždyť se o tom zmiňovala v jednom kuse. A taky jsem si uvědomoval, že smrt Adama změnila tohle přání v jakési zvláštní poslání.

Ale ať jsem se snažil matce vyhovět sebevíc, k *něčemu takovému* jsem se nedokázal přimět. Práce v CW Buildings by mě zabila, stejně jako nutnost žít trvale v New Yorku.

„V kolik hodin tam mám dneska večer být?“ zeptal jsem se a přešel tak nevšimavě její poslední poznámku. Nebylo by nic platné jí vysvětlovat, proč nikdy nebudu v téhle firmě pracovat. Už jsem se o to několikrát pokoušel.

„V sedm,“ informovala mě matka. „Přijď prosím včas. A udělej si něco s vlasy. Ta surfařská hříva je nemožná.“

„Na to zapomeň,“ odmítl jsem úsečně. „Tak zatím, Trish.“

Navzdory strohému odmítnutí jsem se podíval do zpětného zrcátka, ale k matčině nespokojenosti jsem neviděl žádný důvod. Blond vlasy jsem teď měl opravdu trochu rozčuchané větrem a slanou vodou, ale mnohem kratší, než když jsem se před dvěma a půl lety vrátil. Momentálně jsem si je ani nemohl dát do culíku.

To byl jeden z mnoha ústupků roli, kterou jsem tu teď hrál, nicméně i moje ochota k ústupkům měla své meze. Takže se s tím bude muset smířit.

Naštěstí se za mostem provoz zase rozjel a já jsem obvyklou cestou zamířil do West Village. Před domem, kde jsem bydlel, bylo volné parkovací místo, což jsem se odvážil považovat za dobré znamení pro zbytek téhle neděle. Večer to nebude žádná legrace, to už jsem teď věděl, ale do té doby zbývalo ještě pár hodin.

Vyběhl jsem čtyři patra. Už když jsem strčil klíč do zámku, těšil jsem se na sprchu. Jakmile jsem vstoupil do bytu,

svlékl jsem se a nedbale odhodil šatstvo na podlahu. Vyhřívání sedadel v autě trochu pomohlo, ale horký proud vody byla prostě jiná písnička. Proto byl bojler v koupelně mým nejlepším přítelem, zejména v chladných zimních měsících.

Za dvacet minut už jsem vystoupil z páry, kolem pasu si omotal ručník a zamířil do obývacího pokoje. Takové označení ale nebylo zcela správné, protože tenhle loft byl vlastně jedna velká *místnost*. Kuchyň se středovým ostrůvkem a pultem přímo hraničila s obývacím prostorem s velkou pohovkou a stolem z přírodního dubového dřeva, u něhož mohlo sedět až osm lidí. Železné schodiště vedlo do dalšího otevřeného patra, které bylo vybudováno z ocelových nosníků v zadní části pět metrů vysokého prostoru, kde jsem měl postel.

Zamířil jsem ke dveřím vedle koupelny a z jedné z polic si vzal čisté oblečení. Přitom jsem jako obvykle ignoroval fakt, že většina místnosti – ve skutečnosti šatny, nikoli komory – byla zaplněna kartonovými krabicemi, a spěšně jsem dveře zase zabouchl. Měl jsem Adamovy věci rozřídít už dávno, ale vyhýbal jsem se tomu už celou věčnost – přesněji dva roky a osm měsíců. Tehdy jsem se do bratrova bytu přestěhoval. Adam mi jednou žertem řekl, že bych ten byt měl po něm dostat, kdyby náhodou opustil pozemský svět, abych si uvědomil, že i v New Yorku jsou místa, kde se můžu cítit jako doma. Když zemřel, chtěl jsem tomuhle přání vyhovět.

Zpočátku mi navzdory bratrově výzvě připadalo naprosto ujeté žít ve čtyřech stěnách, které si Adam koupil a zařídil podle svých představ. Nemohl jsem se ubránit pocitu, že mě zničí, když budu každý den konfrontován s jeho smrtí – o pocitech viny ani nemluvě. A opravdu to tak bylo. Zažil jsem dny, kdy jsem se jen stěží dokázal nadechnout, protože mě dusil smutek. To jsem si pak šel obvykle zaběhat a často jsem se celé hodiny neodvážil do bytu vrátit. Jednou jsem si ale uvědomil, že mám tak k Adamovi určitým způsobem blízko. Můžu žít tam, kde žil i on. Jíst tam, kde jedl i on. Spát tam,

kde spal i on. Vytvářelo to spojení tam, kde už vlastně žádné nemělo existovat. A když to zabořilo, nestěžoval jsem si.

Vydechl jsem a pustil bratra z hlavy. Přetáhl jsem si přes hlavu černou mikinu s kapucí a popadl tmavé džíny, které ještě ze včerejška ležely na pohovce. Pak jsem oblečení z pláže hodil do koše na prádlo a uslyšel, jak mi téměř rozhořčeně kručí v žaludku. Uvědomil jsem si, že jsem naposledy jedl včera večer. Byl nejvyšší čas na snídani, než se vydám do SoHo na schůzku.

Vyndal jsem z ledničky vajíčka, rajčata a jarní cibulku a z mobilu si přes sound systém v obýváku pustil jeden ze svých klidnějších popových playlistů. Rozklepl jsem vejce, rozmíchal je v nerezové misce a přidal pepř a sůl. Ale ještě než jsem stačil nakrájet cibulku na tenká kolečka, zazvonil mi telefon. Utřel jsem si ruce, přijal hovor a přepnul jej na hlasitý odposlech.

„Dobré ráno, Tazi,“ pozdravil jsem přítele s úsměvem. Jak ho znám, vylezl z postele teprve před deseti minutami. A nebyla to ani jeho vlastní. „Tak co, už jsi vzhůru?“

„Skoro,“ oznámil Baltazar na druhém konci a mohutně si zívá. „Byla to dlouhá noc. Nech mě hádat, už jsi byl na pláži.“

„To si piš.“

„Ale stačil sis už všimnout, že máme zimu, vid? Podle mě to není zrovna vhodná doba na surfařskou idylu.“

Rozložil jsem si před sebou rajčata a nakrájel je na kostičky. „Fakt, jo?“ zeptal jsem se sarkasticky. „A já jsem si myslel, že si беру neopren jen proto, že mi tak sluší, a ne proto, že má moře pět stupňů.“

Taz se zasmál. „Promiň, nechtěl jsem ti to znechutit.“

„To se ti taky nepovedlo.“ Rychlým máchnutím jsem vylil vejce na pánev. „Tak co se děje, chlape? Určitě mi v neděli ráno nevoláš jen proto, že po mně umíráš steskem.“

„Jo, to taky, ale dneska večer mám pozvánku na párty,“ vysvětlil. „A napadlo mě, že bys možná chtěl přijít. Otvíráme

klub v centru, pomáhal jsem jim s kampaní. Mohla by to být docela fajn zábava.“

Trochu jsem snížil teplotu na sporáku a nespouštěl oči z omelety. „Klub? Jaký?“ Nejspíš jeden z těch podniků z vyšší společnosti, kam snobi chodí jen proto, aby byli vidět a mohli si na sebe vzít neskutečně drahej ohoz.

Ty taky patříš k vyšší třídě, připomněl mi hlas v hlavě.

Jasně, ale ne z vlastní vůle, odpověděl jsem si vzdorně. A fakt jsem se snažil udělat možné i nemožné, abych tomu zabránil.

„Down Below dole u kostela.“

„Dole u kostela? Myslíš tu bývalou steakovou restauraci?“ Ten podnik byl už léta zavřený a nenašel nového nájemce. Ani mě to nepřekvapilo, protože to nebylo zrovna nejlepší místo. Rozhodně bych nikomu nedoporučoval, aby si zrovna tam otevřel klub.

„Jo, já vím – je to odvážné,“ uznal Taz.

„Spíš je to sebevražedná mise,“ poznamenal jsem suše.

„No právě proto bys měl přijít.“ V hlase se mu zachvěl úsměšek.

Dobromyslně jsem protočil oči, když mi došlo, co má na mysli. „Takže to ani omylem není pozvání od přítele, ale džob.“

„Džob se zábavou,“ upřesnil Baltazar. „Pojali to fakt velkoryse, Jessi. Pečlivě, elegantně, ale nijak přehnaně. A ti dva chlapi, co to provozují, jsou naše krevní skupina. Jinak bych se tě ani neptal.“ Nebylo to poprvé, co mě lákal někam, kde předtím rozšířil zprávu, že se tam objevím. Byla to nepokrytě marketingová akce, protože všichni věděli, že když zajdu na nějaké zahájení provozu – ať už restaurace, baru, nebo klubu –, je to určitě slibný podnik.

Jako syn Christophera Coldwella jsem právě tohle po něm zdědil – a v neposlední řadě to byl výsledek posledních dvou let práce.

Slyšitelně jsem vydechl a stáhl pánev ze sporáku. „A co za to dostanu?“

„Pítí na účet firmy a mou neskonalou vděčnost.“

„Tu už dávno mám.“

„Té nemůžeš mít nikdy dost.“

Už dávno mě přesvědčil, ale čekala mě ještě další akce. „Musím dneska večer jít s matkou na udílení cen,“ poznamenal jsem a nacvičeným pohybem omeletu na pánvi otočil. „Potrvá to tam asi do deseti. Pak bych mohl zajít.“

Taz si nesouhlasně odfrkl. „Jak dlouho ještě budeš Trish posluhovat jako doprovodný bodyguard? Co máš uvedeno ve smlouvě? Určitě ti dala nějakou podepsat.“

Vypnul jsem sporák. „To neřeš.“

„To teda řešit budu. Tyhle akce, lidi na nich a celý ten povyk se ti bytostně hnusí. Dřív jsi dělal všechno pro to, aby ses tomu vyhnul. A když tě stejně donutili, v devíti případech z deseti jsi způsobil skandál.“

No jistě, na to jsem nemohl zapomenout. Něco takového se člověku vryje do paměti. Ale teď mi bylo třiadvacet, nikoli šestnáct, a rebelie už pro mě nebyla na programu dne.

„Časy se změnilly, Tazi. Dobře víš, proč to dělám.“

„To sice vím, ale nemůžeš navždycky doprovázet matku jen proto, že se bojíš, koho by mohla místo tebe donutit.“ Zničehonic mluvil velmi vážně.

„Jo, to je mi jasné,“ odpověděl jsem stručně.

„Tak řekni Trish, ať odteď chodí na tyhle nudné akce sama. Snobský zazobanci tvůj šarm neocení. Já jo.“

Když to takhle naplno řekl, musel jsem se zasmát. Přesto jsem na Tazův návrh nepřistoupil. „Budu se snažit, abych se odtamtud dostal co nejdřív, jo?“

„Dobře. Uvidíme se večer.“

„Tak zatím, chlape.“ Ukončil jsem hovor, vzal si z police talíř na omeletu a posadil se k pultu. Playlist právě přehrával skladbu „Everything That Isn't Me“ od Lukase Grahama.

Jak příhodné.

Při jídle jsem k sobě přitáhl hromádku pošty, která ležela netknutá na vzdáleném rohu pultu. Roztřídil jsem dopisy na účty a nedůležité inzeráty – a při pohledu na poslední obálku jsem se náhle zarazil. Nebyl to však obsah, co mi div nezastavilo srdce, protože se v ní zřejmě skrývala reklama na víno. Bylo to jméno adresáta. *Adam Coldwell*.

Dopis byl určený bratrovi.

Syčivě jsem vydechl a ucítil, jak mi srdce opět bolestivě narazilo do žeber. Přitom bylo docela obvyklé, že mu sem chodila pošta. Po nastěhování do Adamova bytu k tomu docházelo neustále. A já jsem si každý měsíc sedl, prošel ty zásilky a rozeslal e-maily nebo sepsal dopisy, abych odesílatelům, většinou reklamním společnostem, sdělil, že bratr už nežije. Připomínalo to rituál, opakující se trápení, o kterém jsem doufal, že mi přinese úlevu, ale ta se nikdy nedostavila. Posledních několik měsíců mi však v poštovní schránce nepřistálo nic, co by se Adama týkalo, a tak jsem si myslel, že je po všem. To bylo ode mě hodně naivní.

Jako by to někdy mohlo skončit.

Zmačkal jsem dopis a vší silou jej odhodil co nejdál. Zachytil se však o okraj pohovky a spadl na polštář, jasně bílá skvrna na tmavozeleném pozadí. Měl jsem pocit, jako by na mě ten zatracený kus papíru vyčítavě zíral. Proto jsem se zvedl a sebral ho, abych ho hodil do koše. Když jsem se ale vrátil k jídlu, omeleta najednou chutnala jako lepenka, a pronásledovaly mě ještě chmurnější myšlenky než předtím.

Ve čtrnácti letech jsem přišel o otce a myslel si, že jsem tak prošel nejtemnějším obdobím v životě. To byl velký omyl. Adamova smrt mě vnitřně devastovala dosud nepoznaným způsobem, který byl mnohem horší než cokoli dříve. Možná proto, že to byl už druhý milovaný člověk, který musel předčasně odejít – a důvodem jistě bylo i to, že jsem tu nebyl, abych mu zabránil dopustit se fatálního přehmatu. Osudovou

chybou bylo pro něho to, že se zamiloval – do ženy, která ho nejdříve vtáhla do vlastního světa a poté strhla do smrtící propasti.

Valerie Westonová.

3

Helena

New York mě venku přede dveřmi uvítal ledovým větrem, ale já jsem mu to nezazlívala – drsné počasí bylo pro tohle roční období typické, a dokonce i to mi jakýmsi zvráceným způsobem chybělo. Místo toho, abych se tedy vrátila do tepla, jsem vytáhla čepici a nasadila si ji na hlavu, a pak jsem vykročila směrem k Central Parku.

Ani ne za půl minuty na mě zatroubilo auto. Někdo okamžitě zareagoval ještě delším troubením. Vyhnula jsem se chlapíkovi, který venčil na vodítku deset různých hafanů, z nichž žádný nevypadal zvláště vychovaně. Mně to nevadilo, ale nějaké starší paní ano – a taky mu hned pěkně od plic sdělila, co si o tom myslí. Neubránila jsem se úsměvu. New York byl pro některé lidi příliš velký, přehnaně hlučný, nesnesitelně rozpustilý, ovšem mně se to líbilo. Zamlouvalo se mi, že tu člověk může být uprostřed davu úplně sám. Vnímala jsem, že každá kultura, národnost i jedinečná povaha je součástí rozmanitosti, díky níž tohle město tak neobyčejně kypí životem.

Cambridge byla idylické a pro mnohé jistě vysněné místo ke studiu, ale já jsem se tam nikdy necítila dobře. Vyrostla

jsem v New Yorku a vůbec nepochybovala o tom, že bych tu klidně mohla strávit celý život, přičemž bych se ani jeden den nenudila. V minulosti jsem se často procházela jen tak nazdařbůh a objevovala neznámá zákoutí města – zajímavé obchůdky a skryté parky, malé oázy, které Manhattan nabízel i uprostřed zdejšího hektického tempa. A díky tomu jsem si to tady zamilovala ještě víc.

Procházela jsem kolem Guggenheimova muzea a cítila nutkání zajít dovnitř, ale odložila jsem to v duchu na později a přešla Pátou avenue, abych se ponořila do zelených plí Central Parku. Právě teď tu moc zeleně nebylo – trávníky pokrývala tenká vrstva sněhu a stromy byly úplně holé. Ale brzy to tu začne rašit a kvést a já už se těšila, až si konečně zase sednu do trávy a popovídám si s Valerií...

Zarazila jsem se. Bolest trvala jen krátce, ale byla dost intenzivní na to, abych zalapala po dechu. Nestávalo se často, aby můj mozek předstíral, že sestra je stále naživu. Téměř tři roky, což bylo hodně času na zpracování ztráty lidské bytosti, a přesto málo. Nikdy to nebude dost. Jak jsem se s tím měla vyrovnat, když každá myšlenka na ni byla spojená s nebetyčnou křivdou, která se jí stala? Když se mi pokaždé, jakmile mi na mysli vytanulo sestřino jméno, vybavily i vzpomínky na to, jak hanlivě ho vyslovovala Adamova rodina?

Jako na zavolanou jsem se zadívala do dálky na mrakodrapy v Midtownu, které se honosně tyčily v kontrastu se stylými budovami na Upper East Side a West Side. Někteří lidé tvrdili, že jsou evolucí města, budoucností New Yorku. Pro mě byly symbolem očividného zprznění a primitivní okázalosti. Zejména mrakodrap, který se vypínal uprostřed nad všemi ostatními a honosil se zářivě bílou fasádou.

Coldwell House se tedy nakonec podařilo dokončit, a to navzdory snahám mých rodičů a mnoha dalších lidí jeho výstavbě zabránit. Nijak mě to nepřekvapilo. Trish Coldwellová totiž neznala slušnost ani pravidla, manipulovala se vším

a každým tak, jak se jí to hodilo – jako zlá ledová královna, která šla přes mrtvolu. Neexistoval člověk, jehož bych nenáviděla víc než tuhle ženu. Ze smrti syna obvinila mou sestru a vytáhla všechny trumfy, aby tomu zbytek světa uvěřil. Ale bude toho litovat, to bylo jisté. Já totiž nejsem jako moji rodiče, kteří si myslí, že je pod naši úroveň mluvit o Valerii veřejně. Ne, zjistím pravdu a poté ji vykřičím do všech kamer, stejně jako to udělala Trish se svými lživými pomluvami. A očistím Valeriinu pověst. Vždyť právě kvůli tomu jsem se vrátila.

Pro dnešek jsem však měla před sebou něco jiného. A tak jsem Coldwell House – co je to za směšný název, proboha? – prozatím oblažila vztyčeným prostředníčkem a kráčela dál parkem, kolem zamrzlého jezera a k zámku Belvedere Castle, který jsem jako dítě milovala. Odtud jsem se chvíli rozhlížela po městě a pak jsem se vydala cestou k západnímu východu. Když jsem konečně vyšla na křižovatku s Dvaosmdesátou ulicí, byla jsem dost promrzlá, takže jsem spontánně změnila plán a rozhodla se někoho navštívit. Místo snídaně v Magnolia Bakery na Deváté avenue jsem si v nejbližší kavárně koupila kávu s sebou, k tomu cappuccino a pár donutů. Při placení jsem se na servírku asi až příliš rozzářila, ale bylo tak příjemné slyšet zase typický newyorský přízvuk. Za posledních pár let v Cambridgi se mi do jazyka vloudilo trochu britského nádechu, ale byla jsem si jistá, že se zase ztratí – teď, když jsem zpátky.

Můj cíl, nevýrazná budova, jejíž betonové stěny už dávno zčernaly vlivem větru a počasí, stál o pár set metrů opodál. Avšak jen lehce zlověstná aura a černá písmena nalevo ode dveří kolemjdoucím prozrazovaly, co se za nimi skrývá – policejní oddělení dvacátého newyorského okrsku. Pokud sem člověk přišel, měl obvykle problém se zákonem nebo nějaký jiný nepříjemný důvod. Byla jsem asi jediná, kdo měl pocit radostného očekávání, když jsem otevřela dveře a vstoupila dovnitř.

Široká chodba s flekatou linoleovou podlahou mě zavedla přímo do hlavní místnosti. Měli tu zřejmě klidný den, protože kromě několika úředníků v uniformách, již seděli u stolů, nebylo vidět nikoho dalšího – tedy až na chlápka v poutech, který dřepěl na lavičce za přepážkou. Položila jsem kávu a papírový sáček s koblíhama na pult. Cappuccino jsem si nechala.

„Zdravím, chtěla bych něco nahlásit,“ oznámila jsem mladíkovi sedícímu za pultem. Když zvedl oči, usmála jsem se na něj.

„Jde o hlášení pohřešované osoby – Heleny Westonové. Chtěla jsem vás jenom informovat, že se zase objevila.“

Vtom se opodál vzadu prudce otočila něčí hlava a spolu s ní trhavě i židle. Seděla na ní mladá žena, která na mě nevěřícně zírala a pak se postavila.

„Len?!“ zvolala a vůbec ji nezarazilo, že se všichni na okrsku – včetně chlápka v poutech – otočili a zvědavě se na ni zadívali. Pak zvedla přepážku pultu a objala mě, přičemž mě vůbec nepustila ke slovu. „Co tady děláš, drahoušku? Myslela jsem, že zavoláš, až se zase vrátíš.“

Její objetí jsem opětovala ze všech sil.

„Chtěla jsem tě překvapit,“ usmála jsem se, když mě pustila. Vypadalo to, že alespoň Malia se upřímně raduje z toho, že jsem zase tady.

„To se ti povedlo.“ Ohlédla se na kolegy a ukázala na dveře. „Pojď, zajdeme do odpočinkové místnosti, zrovna tam nikdo není.“

„Můžeš odtud jen tak odejít?“ Chtěla jsem jí vlastně jen něco přinést a pozdravit ji. Dobře jsem věděla, že má službu, a proto na mě nejspíš nebude mít čas.

„Jasně, kapitán z toho nedělá vědu,“ mávla rukou. „Navíc se tu toho dnes moc neděje, jak vidíš.“

Váhavě jsem ji následovala za pult a dál dvojími dveřmi, až jsme přišly do místnosti bez oken, která toho kromě kávovaru moc nenabízela. Malia odsunula pár časopisů na stole stranou a neuniklo jí, že si ji zkoumavě prohlížím.

„Co je?“ zeptala se.

„Nic.“ S úsměvem jsem zavrtěla hlavou. „Vypadáš báječně. Uniforma ti sluší.“ Začala s profesním vzděláním právě v době, kdy jsem zmizela z New Yorku. Teď už byla ve služebním poměru.

Malia se na místě otočila kolem dokola a posadila se. „Taky ti to sluší, Len.“ Předklonila se a přejela mi prsty koženou bundu. „Ten nový styl se mi vážně líbí. Působí tak dospěle.“

„Jsem taky skoro o tři roky starší než při našem posledním setkání.“ Tehdy mi bylo sedmnáct a Malia mě brala především jako mladší sestru své nejlepší přítelkyně. Valeriina smrt to ale změnila.

Po celou dobu jsme udržovaly kontakt, za což jsem byla nesmírně vděčná. Nejen proto, že málokdo jiný z mého bývalého života se zajímal o to, jak se mi daří. Důvodem bylo i to, že Malia byla policistka, a měla tedy přístup k informacím, které pro mě byly důležité.

„To je pravda. Ještě že sis neostříhala vlasy, jak jsi vyhrožovala.“ Usmála se.

„Abych hned po příjezdu přivodila matce infarkt? To bych si nikdy nedovolila.“ V minulosti jsem často přemýšlela, že bych si změnila účes, protože ten tehdejší mi připadal nudný. Teď se mi ale dlouhé tmavě hnědé vlny líbily, protože byly to jediné, co jsem měla společné s Valerií. S modrýma očima, úzkým nosem a výrazným obličejem jsem byla spíš po tátovi, kdežto sestra byla krásná tmavooká disneyovská princezna, která jako by z oka vypadla mámě.

Malia zašátrala v sáčku, vytáhla donut a po krátkém zaváhání mi taky nabídla. „Co říkáš tvoje rodina na to, že už jsi zpátky?“ zajímala se a zakousla se do svého kousku s růžovou cukrovou polevou.

Vzala jsem si koblihu s posypem. „Zatím nic moc. Chtěla jsem se dneska ráno objevit na pozdní snídani jako zvláštní

host, ale k tomu nedošlo. Máma měla schůzku, táta je nejspíš ve Washingtonu a s Lincolnem jsem ještě nemluvila.“ Bratr bydlel o pár bloků dál v jednom z našich dalších bytů.

„Takže jim opravdu nevadí, že jsi zase tady?“ vyzvíдалa Malia. Věděla, že jsem dlouho marně bojovala za to, aby mi dovolili se vrátit. „Proč tak najednou změnili názor?“

Pokřčila jsem rameny. „O Vánocích jsem s mámou mluvila o tom, jak moc mi chybí New York a že si myslím, že od té doby, co se to stalo s Valerií, uplynulo dost času. Nejdřív se jí ten nápad moc nezamlouval, ale za určitých podmínek s ním pak souhlasila.“

Malia udiveně zvedla pravé obočí. „Další podmínky? Ještě víc, než jich už plníš? Celá tvoje rodina je samá podmínka.“

„Ano, a teď k nim přibylo ještě pár navíc.“ Vyjmenovala jsem je. „Musím bydlet s rodiči, dokud neodmaturuju, nesmím se stýkat s nikým, kdo se dříve stýkal s Val – samozřejmě kromě tebe –, a večírky mám povolené jen po dohodě. Taky se musím účastnit všech společenských akcí, na které mě chtějí vzít. Výměnou za to můžu studovat na Kolumbijské univerzitě a žít tady.“

„Tak to vítěj v klášteře,“ zažertovala Malia. „Nejspíš ti ode teď prostě začnu říkat sestra Helena. Nebo snad už smíš chodit s klukama?“

Zazubila jsem se. „Vlastně jsem měla v plánu přivést si prvního pohledného mladíka z ulice domů a rozdat si to s ním, zatímco rodiče budou dole v salonu přijímat starostu. Myslíš, by mi to povolili?“

„Hm. To zní dost odvážně.“

Obě jsme se zasmály, i když nám do smíchu zrovna nebylo. Neměla jsem však jinou možnost než podmínky rodičů přijmout. V Anglii bych totiž nemohla udělat nic pro to, abych Valeriinu pověst očistila.

„Chápu to tedy správně, že nemáš v úmyslu zavolat krásavci Ianovi?“ Maliino obočí opět začalo žít vlastním životem.

„Musel na tebe čekat skoro tři roky, nemyslíš, že by ho docela zajímalo, že jsi zase zpátky?“

„Jestli na mě opravdu čekal, tak není úplně normální. Kromě toho studuje na západním pobřeží, jak jsem pochopila.“
Zavrtěla jsem hlavou.

Ian byl můj ex, první láska, pokud se to tak dalo říct. Byli jsme spolu pět měsíců, když Valerie zemřela – a dosavadní život, jak jsem ho znala, se stal minulostí. Rodiče mě v rámci tajné operace poslali do Anglie a z Iana se stal jen kontakt na mobilu. Několikrát jsme si zavolali, ale můj zármutek ho úplně zahltil, takže jsem to ukončila a zanedlouho na něj přestala myslet. „Od té doby si taky trochu jinak představuju příští kořist.“

Malia se zasmála. „No neříkej! Takže teď už se ti nelíbí hezouni v nažehlených košilích, které ti vybírá máma?“

„Myslím, že na tuhle otázku můžu odpovědět naprosto jednoznačně. ‚To teda ne, sakra!‘ V tomhle ohledu mi hodně pomohla Cambridge.“ Taky jsem se zasmála a vzala si další koblihu, zatímco Malia si mě zkoumavě měřila.

„Len, opravdu jsi tu jen proto, že se ti stýskalo po New Yorku?“ zeptala se mě nakonec a já jsem vytušila, na co naráží. Vždyť jsem ji z Anglie před několika měsíci přemluvila, aby mi obstarala policejní informace o noci, kdy Valerie a Adam zemřeli.

„Jak to myslíš?“ opáčila jsem nevinně. „Tohle je můj domov, takže...“ Odmlčela jsem se, protože do místnosti vstoupil mladý policista, aby si odnesl kávu z automatu. Pozdravil Malii a pohled, který mi věnoval, se změnil z přátelského v zaujatý.

„Už jsi skončil, Ramirez?“ zeptala se přítelkyně tónem, kterým by nejspíš přiměla drogové dealery, aby se na místě ke všemu přiznali.

„Cože? Jo, jasně.“ Usmál se na mě a odešel.

Malia se na mě podívala. „Neboj se, tvoje číslo mu nedám.“

„Škoda, myslela jsem, že bych s ním vyřešila toho starostu,“ zažertovala jsem, i když mi do vtipkování nebylo.

Malii nejspíš taky ne. „Tak co máš za lubem?“ zajímala se. „A prosím tě, neměj mě za blázna, jo?“

Vydechla jsem a ustoupila. Pokud jsem se chtěla v budoucnu opřít o sestřinu kamarádku, musela jsem jí říct pravdu. „Chci očistit Valeriinu pověst. A zjistit, co se té noci stalo.“

„Vždyť víš, co se tehdy stalo,“ připomněla mi Malia. Nezáčastnila se toho večírku, protože v té době trávila několik měsíců v zahraničí, ale spis si samozřejmě přečetla. „Všichni to vědí.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, vím jen to, co bylo v novinách a policejní zprávě. Že ti dva slavili zasnoubení v apartmánu hotelu Vanity a popíjeli, že si vzali kokain s příměsí lidokainu, a proto jim selhalo srdce.“ Zhluboka jsem se nadechla, protože jsem tuhle informaci nedokázala vyslovit nahlas, aniž bych se přitom nerozčílila. A to i na sebe, že jsem na tom večírku nebyla, ale ležela nemocná v posteli. Měla jsem si dát pár ibuprofenů a zajít tam. „A že si všichni myslí, že ty drogy přinesla Valerie. Přitom nikdy žádné nebrala. Nemůže za to, že jsou oba mrtví.“

„A co teď vlastně chceš? Najít skutečného viníka?“

„Přesně tak. A pak všem dokážu, že sestru vláčeli bahnem neprávem.“

Malia syčivě vydechla a já tušila, co bude následovat. „Len, poslouchej mě. Víím, že jsi naštvaná, protože Coldwellovi o Valeriei rozšířili takové fámy, ale...“

Hlas se mi změnil v sykot, když jsem ji přerušila.

„Tvrдили, že ho k tomu Valerie navedla! Že Adama přemluvila, aby si to vzal! To jsou kecy!“ Slovo od slova jsem si pamatovala, co tehdy Trish Coldwellová řekla. *Od začátku jsem byla proti tomuhle vztahu, protože jsem věděla, že tahle holka svým zhýralým životním stylem přinese mému synovi neštěstí. Teď je mrtvý a za všechno může jenom ona.*

Ale podílela se na tom nejen ona, ale i Adamův bratr, jeho nevlastní otec a všichni jeho přátelé. Krmili tím všechny talk show, blogy, noviny – stále novými historkami o mé sestře, v nichž ji líčili jako nesvědomitou a pošetilou, jako osobu posedlou luxusem a večírky, která se nestará o nic jiného než o sebe. A já jsem seděla v Anglii, tváří v tvář těmto lžím šokovaná a bezmocná. Nemohla jsem Valerii nijak pomoci... Až doteď.

„Byla bych radši, kdyby sis s Coldwellovými nezahrávala.“ Malia zavrtěla hlavou. „Viděla jsi u Val, jak dokážou někoho mediálně zničit. Nechci, aby to samé udělali i tobě.“

„Myslíš, že si to nemůžu rozdat s Trish Coldwellovou?“ zeptala jsem se vzdorovitě.

„Ne, nemyslím – já vím, že nemůžeš. Ta ženská je nebezpečná, Heleno. Celé tohle zatracené město si před ní nedovolí ani muknout. Dokonce ani tví rodiče se jí veřejně nepostavili, když Valerii vláčela bahnem.“

V tom měla pravdu.

Rodiče sice podnikli právní kroky, aby se proti těm tvrzením ohradili, ale nikdy se k nim oficiálně nevyjádřili. *To není náš styl*, vysvětlili mi, když jsem jim volala z internátu a ptala se, proč to jen tak nechali být. Proč za dceru, která byla tak pošpiněná, nebojovali. Bratr sice poskytl několik rozhovorů, ale rodiče to zatrhli i jemu a doufali, že se brzy začne mluvit o něčem jiném.

„Jenže já se jí nebojím,“ zareagovala jsem sebevědoměji, než jsem se ve skutečnosti cítila. „A jestli se dozvím pravdu, ať se třeba postaví na hlavu. Proti pádným důkazům je bezmocná.“ Jak jsem se těšila na den, kdy budu moct téhle rodině oplatit to, co udělala té mojí!

„A jak se chceš k takovým důkazům dostat?“ zajímala se Malia. „Newyorská policie tehdy všechno vyšetřila, stejně jako soukromí detektivové, které tvoje a Adamova rodina najaly. Nenašli nic, co by Trishina tvrzení vyvrátilo.“

„Jasně, ale nikdo z nich se nepokusil Valerii očistit. Chtěli jen vědět, jestli to byl zločin, nebo ne. A jakmile se to vyřešilo, nikdo se neobtěžoval zjistit, co přesně se stalo. Takže teď je to na mně.“ Připravovala jsem se na to skoro rok v Anglii, zjedнала si přístup ke spisům případu, aniž by o tom rodiče cokoli věděli, shromáždila jsem všechna fakta a naplánovala si, jak budu postupovat. A součástí toho plánu byla i Malia. „Občas by se mi ale přitom hodila pomoc mladé, angažované policistky, která se jednou chce stát detektivem.“

Nevěřičně vykulila oči. „Ty chceš, abych ti pomohla?“ zeptala se potichu. „Len, vážně si myslíš, že to někam povede? Nevím, jestli by si Valerie přála, aby ses do toho takhle zakousla.“

„Právě naopak – Valerie by pro mě udělala přesně to samé. Proto to nemůžu nechat být. Musím ty lži vyvrátit a vynést pravdu na světlo. A já to udělám, ať už s tvou pomocí, nebo bez ní.“

Malia mi několik vteřin čelila pohledem, pak se opřela a slyšitelně vydechla. „Tohle je šílené. Ne, ty jsi šílená. Máš vůbec nějaký plán? Někaký výchozí bod, kde chceš začít?“

„Mám. A velmi ráda ti o něm povím, když budu vědět, že jsi pro. Nešlo by o bůhvíco, nejspíš o informaci nebo malou pomoc. Nedostanu tě do potíží, to ti slibuju.“ Na tvář se mi vkradl úsměv prozrazující naději. „Pomůžeš mi? Prosím, ne-
nuť mě, abych se tě musela doprošovat.“

„Jednou toho budu strašně litovat.“ Malia zavrtěla hlavou a zhluboka si povzdechla. „Ale jo, pomůžu ti. Neudělám ovšem nic, co by ohrozilo mou práci, a nepodpořím nic, co by nás přivedlo do problémů. Můžeme se aspoň na tomhle shodnout?“

„Jo,“ přikývla jsem a opravdu jsem to tak myslela.

„Dobře. A teď... mi pověz o tom plánu.“

4

Jessiah

„Dobrý večer, pane Coldwelle.“ Mladá vrátná v černé uniformě na mě přátelsky kývla, když jsem vstoupil do marnotratně předimenzované vstupní haly.

Okamžitě mě zamrazilo, jakmile mě obklopila zdejší atmosféra, ta chladná elegance bez jakékoliv útulnosti. Člověk by si mohl myslet, že se nachází ve vstupním foyer minimalistického luxusního hotelu – černá mramorová podlaha, kam až oko dohlédlo, křesla Barcelona, sedací pohovky Eames a pult tak dlouhý, že by u něj mohlo pracovat deset lidí. Ale tohle nebyl hotel.

„Dobrý večer, Laro.“ Zdvořile jsem se na ni usmál. Ona přece nemohla za to, že se mě zmocnila stísněnost, jen co jsem prošel dveřmi.

„Mám dát vaší matce vědět, že jste tady?“ zeptala se.

„Ne, to není nutné. Očekává mě.“ Pokračoval jsem v chůzi, ale přece jen jsem se ještě jednou otočil. „Mohla byste mi však prokázat laskavost, a až tudy později zase projdu ve smokingu, předstírat nějakou krizi? Klidně mdlobu nebo něco takového, v tomhle ohledu nejsem vůbec vybíravý.“

Zasmála se, tedy znělo to spíš jako zachichotání, než si asi uvědomila, kdo je její šéfová a že by ji zcela jistě vyhodila, kdyby se mnou flirtovala. Náhle se jí vrátila do tváře maska nezávazné laskavosti a já toho zalitoval jen krátce, protože jsem se otočil k výtahům.

Stříbrná písmena nad nimi všem prozrazovala, kde se nacházíme – v Coldwell House. Byla to nejvyšší obytná budova na světě, celých 480 metrů plných luxusních bytů pro největší boháče – a postavila ji moje matka. Touhle budovou v miliardářské čtvrti vytvořila monument, o kterém snila od chvíle, kdy ve dvaceti letech přijela do New Yorku. A proto bydlela samozřejmě v nejvyšším patře této Pevnosti samoty, jak jsem budově neoficiálně říkal. Tenhle mrakodrap měl samozřejmě k *domu* na míle daleko. A od domova snad ještě dál.

Rychlovýtah mě za necelé dvě minuty vyvezl do 115. patra, přímo do penthousu. Když se dveře otevřely, vešel jsem do vstupního prostoru bytu, který vypadal jako umělecká galerie. Na bílém příborníku před bílou stěnou stála váza s bílými liliiemi, nad níž visel bílý obraz se dvěma černými čtverci. Všechno bylo strašlivě sterilní a přímo děsivě naklizené. Nic nenasvědčovalo tomu, že v tomto bytě žije nejen matka, ale i můj nevlastní patnáctiletý bratr.

„Trish?“ Popošel jsem dál do obývacího pokoje, jehož prosklené průčelí směřovalo do Central Parku. V tuhle denní dobu z něj nebylo moc vidět, ale zato se nedala přehlédnout světla města táhnoucí se až k řece Hudson. Někteří lidé by za ten výhled dali cokoli, ale mě nechával naprosto chladným.

„Tady jsem.“ Matka stála u středového ostrůvku kuchyně, který byl stejně jako většina penthousu v zářivě bílém provedení, měla na nose brýle a pročetla nějaké dokumenty. Byl na ni zvláštní pohled, protože si už oblékla dlouhé šedé večerní šaty a světlé vlasy měla profesionálně sepnuté. Vrhla zkoumavý pohled na můj účes. „Žádala jsem tě, aby sis s tím něco udělal.“

„A já ti odpověděl, že to neudělám. Buď mě vezmeš s sebou takového, jaký jsem, nebo jdu pryč.“ Nezareagoval jsem příliš tvrdě, ale přesto odhodlaně.

Natáhla ruku a přejela mi prsty po kadeřích, které jsem na rozdíl od dnešního rána přeci jen trochu zkontrolil.

„Adam je nosil kratší,“ pronesla tiše. Zahlédl jsem jí v očích smutek, který téměř nikdy nedávala najevo. A výčitky. Ty tu byly vždycky, i když zrovna teď žádnou nevyslovila nahlas.

„Já vím,“ odpověděl jsem a uhnul před jejím trochu dotěrným dotekem. „Ale já nejsem Adam.“ Byla to naprosto zbytečná zmínka, protože jsme si to oba víc než dobře uvědomovali.

Trvalo to jen chvíli, pak matka opět vyhnala emoce z tváře a spustila ruku k tělu. „Jdeš brzy,“ poznamenala s pohledem na hodinky.

„Ano, myslel jsem si, že si udělám trochu času na Eliho.“

„Celý den byl ve svém pokoji. Vlastně se chystal jít s Henrym na zápas Yankees, ale na poslední chvíli si to rozmyslel.“ Zdůraznila to tak, že jsem okamžitě pochopil, na co naráží.

„Zase se to zhoršilo?“ Znepokojeně jsem se na ni podíval. Naposledy jsem bratra viděl sotva před týdnem a měl jsem dojem, že se mu daří docela dobře.

„Já nevím. Zhoršuje se to, pak se to zlepší a pak zase zhorší. Nevidím ani náznak skutečného pokroku.“

Matka zavrtěla hlavou a v očích se jí zračilo přesně ono neporozumění pro Eliho situaci, které mě kromě jiného drželo v New Yorku. Zkrátka netolerovala slabost ani úzkostné obavy, to nikdy nedělala – u sebe ani u jiných. A její ex, Eliho otec Henry, jí byl v tomto ohledu velmi podobný.

„To víš, je to pro něj těžké,“ snažil jsem se mladšího bratra zastat. „Utrpěl trauma. To neodezní ze dne na den.“

„Ne, ze dne na den určitě ne.“ Matka si povzdechla. „Ale stalo se to před pěti lety, Jessi. Začínám mít pomalu, ale jistě dojem, že se toho nikdy nezbaví.“